

първия български топъ! Дѣтинска радостъ бѣ обвзела всичкитѣ. Нѣкои плачаха. . . .

— Слушайте какъ ще зареве балканския левъ, момчета. . . Гласътъ му ще разтрепери трона на султана и ще обади на цѣлъ свѣтъ, че Ст.-Планина е свободна! . . . казваше началникътъ на зли-долската стража.

— Тоя гръмъ ще разбуди и другитѣ наши братя въ стрѣмската долина и ще имъ науми длъжността: тѣ ще грабнатъ оружие и ще се опълчатъ противъ общия душманинъ, каза другъ.

— Отъ тука ние заповѣдваме на цѣлата долина. . . нека само се покажатъ тиранитѣ. . .

— Ни единъ нѣма да оставимъ, майка имъ стара! изрева Иванъ Боримечката, този, който изнесе чершовото топче на върха. Палячътъ на фитиля се готвѣше да почне работата си.

— Чакай, Дѣлчо, да се не изплашатъ женорята и дѣцата, да се обади по-напрѣдъ, каза Нягулъ абаджиятъ.

— Хубаво, да пратимъ нѣкого да вика изъ града. . .

— Кждѣ ще пращаме въ града, да се губи врѣме? отъ тука нѣкой да извика. . .

— Боримечката! Боримечката! извикаха нѣколцина.

Боримечката прие на драго сърдце. Отиде на срѣщната височина, по близо до града, изпъна гърдитѣ си напрѣдъ, дигна глава на горѣ, разтвори широко челюсти и викна проточено:

— Хора бре! Да знайте, че ще пукне топчето, за да го опитваме, майка му стара. . . та да се не плашатъ женитѣ и дѣчурлигата, ами рахатъ да си бждатъ! . . . Читаци нѣма никакъ още. . . Не се видятъ читаци, майка имъ стара!

Дѣлчо сѣкна огънь, запали голѣмъ кѣсъ праханъ, забочи го на единъ дългъ прѣтъ и приближи къмъ фитила на топа. Възстанниците налѣгаха въ окопитѣ, други си запушиха ушитѣ и замижаха. . . Най-сетнѣ фитиля пламна, запуши се и веднага топътъ издаде сърдитѣ, дрезгавъ звукъ, като кога чупишъ суха дѣска, и се покри съ гѣстъ облакъ димъ. . .